

[Arbejdsministeren.]

ledes en konsekvens af, at hovedorganisationerne året forud ved vedtagelsen af mæglingforslaget fra forligsmanden var blevet enige om at gennemføre 3 ugers ferie.

Den i 1964 foretagne ændring af ferieloven, hvorved feriegodtgørelsen generelt blev forhøjet fra 6½ til 7¼ pct., var på tilsvarende måde en konsekvens af overenskomstforholdene på arbejdsmarkedet.

Der er efter min mening ikke noget mærkeligt i, at initiativet på ferieområdet således gik over til arbejdsmarkedets organisationer. Feriens længde og feriegodtgørelsens størrelse har jo intim sammenhæng med de spørgsmål, organisationerne i øvrigt har at gøre med og forhandler med hinanden. Sammenhængen mellem feriespørgsmål og overenskomststof i øvrigt, har da også i tidens løb mange gange været fremhævet som begrundelse for, at lovgivningsmagten burde være tilbageholdende med initiativer på ferieområdet og i stedet for burde indstille sig på at foretage en opfølgning af, hvad der aftales på det private arbejdsmarked. Min forgænger som arbejdsminister har gentagne gange udtalt sig på denne linje, og det er da også en kendsgerning, at socialdemokratiet ikke i sin regeringsperiode fra 1953 til 1967 på noget tidspunkt har stillet ferielovforslag, der ikke havde udspring i et initiativ fra arbejdsmarkedet.

Nu skal jeg straks erkende, at man fra tid til anden må omvurdere forholdene. Fordi det i en lang årrække har været sådan, at initiativet til ændringer på ferieområdet har ligget hos arbejdsmarkedets parter, og fordi man politisk har accepteret dette som noget normalt, behøver det jo ikke nødvendigvis at betyde, at man skal fastholde denne betragtningsmåde ud i al fremtid. Det ville vel i virkeligheden være ubetænksomt, om man fastslog, at der aldrig nogen sinde kunne ske ændringer i traditionerne for opgavefordeling mellem lovgivningsmagten og arbejdsmarkedets organisationer; og jeg skal da heller ikke gøre mig til talsmand for en sådan i ordets egentlige forstand konservativ betragtning. Men der er én ting, som vi ikke vilkårligt kan lave om på, og det er den saglige sammenhæng, der er mellem ferie, feriegodtgørelse, arbejdstid, løn, arbejdsvilkår i øvrigt, produktions-

omkostninger, produktionens omfang osv. Man kan ikke vilkårligt rive feriespørgsmålet ud af denne sammenhæng. Ved at foreslå ferien forlænget ved lov rejser de 2 forslag til folketingsbeslutning derfor i virkeligheden i allerbredeste forstand spørgsmålet om samordning mellem lovgivningsmagten og arbejdsmarkedsorganisationernes virksomhed.

I denne forbindelse skal jeg gøre et par bemærkninger om den helt aktuelle sammenhæng mellem forslagene til folketingsbeslutning og de netop overståede overenskomstfornyelser på det private arbejdsmarked. Det er kendt, at spørgsmålet om en arbejdstidsforkortelse har haft en central plads i forhandlingerne mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen, og forkortelse af arbejdstiden med lønkomensation blev da også af de 2 hovedorganisationer udtaget som det første af de generelle spørgsmål. Derimod var forlængelse af ferien ikke blandt de generelle forslag. Det var en forkortelse af den egentlige arbejdstid; man fra lønmodtagerside valgte at sigte på. Dette krav blev da også fastholdt under forhandlingerne, og i mæglingforslaget indgik som bekendt en forkortelse af den egentlige arbejdstid med ¾ time fra 1. september 1970.

Blandt de øvrige generelle krav var der et ønske om forhøjelse af feriegodtgørelsen, men dette krav udgik under overenskomstforhandlingerne. Overenskomstforhandlingerne og parternes stillingtagen til forligsmandens mæglingforslag er således ganske klart sket ud fra, at feriespørgsmål, herunder feriegodtgørelsens højde, ikke omhandlede heri. Denne sammenhæng har alle været klar over. Det gælder også den socialdemokratiske ordfører, der i et interview i Ekstra Bladet den 12. april i år om det socialdemokratiske ferielovsinitiativ siger, at partiet havde ønsket at komme med initiativet på et tidligere tidspunkt, men man vidste, at der var forhandlinger i gang, og det ville være at stikke en kæp i hjulet, hvis forslaget var kommet, mens forhandlingerne stod på, og LO bad også om, at man ville vente til bagefter.

Jeg synes nok, man må have lov til at sige, at dette er en lidt bagvendt måde at ræsonnere på. Man har, sådan som jeg forstår dette, ligefrem anstrengt sig for at